

CSOÓRI SÁNDOR

Csoportkép

Egy XX. századi fotó hátlapjára

*A páncélkocsik szemrése mögött
megaszalódott fejek —
ki szülte oda őket?
ki eteti ott őket?
ki beszélteti ott őket?
a levélálcás madárnak ki mutatja be őket?
halálos írást ki olvastat föl velük?
bálba,
harmatba,
gyopáros hegyekbe
ki ereszti el őket?*

*Hó, hó a kaszárnyák körül: tizezer fehér alsószoknya —
hajnali tüdővel ki fúj rá
fodraikra?*

*Hurkás sapkában fejek,
fekete pólyakötésben fejek,
dróthínárral körülfont fejek —*

lánctalpakon gördül a vér a koponyákba —

*az idő szemrése mögött
visszafordíthatatlan fejek —*

*ki szülte oda őket?
ki beszélteti ott őket?
a föl-alá sétáló halálfürészt ki löki félre?
kanalat ki küld nekik
a vacsorához?*

A szoba

Erőlködnöm kell, hogy itt maradjak. Fülelő szobanövények és kihülő asztallábak a vendégeim. A padlón toronylő, üres üvegek New York-i látképén boronghatok. Éjjelre jár. Ki tudja, hány nap óta éjjelre jár. A világtörténet sötét királyai is hanyatt fekehetnének ebben a fehérre meszelt szarkofágban. Pókok és százlábúak keresztútján végül itt se történne velük más, csak ami történt.

Valaki a dióbarna szekrényben fölzokog: vércsikos ingeim között az ő vérével hímzettet nem találja. Csalás, csalás — üvölti médeai torokkal fuldokolva: hova tűnt, ami a bőrömnél is drágább? Még egy büdös papagájtollat is jobban megböcsülnek!

Arcok és hangok régészei, csak tudnám ki sír, ki vádol a lapuló molyok szomszédjaként? Kisebesedő szájjal kicsoda siratja szemérmetlenül elégett leheletét?

Aki itt levetkőzött: a maga hiányának is levetkőzött s napkoronás fejét úgy hordozta itt küszöbtől ablakig, mintha a világ egyetlen szoba volna. A keze: simogatás lett, a kezem: lámpafény, egy jó nap vége. Hogy is maradhattak volna itt lapulva, rejtve, meghúzódva: visszakérhető ingek, szavak, kezek és visszalopható bárányfelhők!?

Előhívó ének

Bogár bújik,
hangya bújik,
kigyóbagyó szára bújik,
hidlábak közt hal bújik,
isten-tojásból nap-csibe,
belőlem dobverő ág,
te bújsz belőlem: volt-magam,
ősöm, elődöm: volt-gyerek,
bújdostató és bujdosó,
lófej-csizmákban caplató,
kutyák szemében fénykirály,
te, kit az idő rámhagyott,
hónak, madárnak átadott,
bársonyon, sáron futtatott,

bombatölcsérben altatott
s mindennek, mindenesnek
záporosókkal avatott —
zöld bokrok tűzérei
lövik kétfelől homlokom,
szétlőhetetlen homlokom,
mosolygok hát és vonulok,
elásott dobomért megyek,
vissza a kérges hegy alá,
tüsketemető közibe,
lassan, hogy a halott is lásson,
föld-arcával a Föld is lásson,
lassan, ahogy a víz megy el.

